

N:o 15.

Ank. till Riksd. kansli den 6 maj 1895, kl. 5 e. m.

Första Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 7, i anledning af väckt motion om upphäfvande af arreststraffet i stadgan den 17 september 1861, angående extra judiciel bestraffning för den lägre manliga bevakningspersonalen vid rikets fängelser.

Uti en i Andra Kammaran väckt motion (n:o 8) har herr *A. Hedin* föreslagit,

att Riksdagen behagade hos Kongl. Maj:t göra framställning om afskaffande af det i stadgan af den 17 september 1861 föreskrifna arreststraff eller, derest det skulle anses ej kunna undvaras, framläggande för nästa Riksdag af förslag till lag i ämnet.

Ehuru motionären anhållit om förslaget remitterande till lagutskottet, hänvisade Andra Kammaran detsamma till sitt tredje tillfälliga utskott, hvilket i afgifvet utlåtande hemställt,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t, derest det i stadgan angående extra judiciel bestraffning för den lägre manliga bevakningspersonalen vid rikets fängelser den 17 september 1861 föreskrifna arreststraff anses icke kunna undvaras, för nästa Riksdag framlägga förslag till lag angående dylikt arreststraff.

Sedan Andra Kammaren bifallit denna hemställan och jemlikt 63 § riksdagsordningen genom utdrag af protokollet delgifvit Första Kam-
maren sitt beslut, har ärendet till sistnämnda kammares andra tillfälliga
utskotts yttrande öfverlemnats.

Efter att hafva anfört 1 § af stadgan, enligt hvilken arreststraff
under högst fjorton dagar må åläggas underbefäl och manskap vid den
inre bevakningen å rikets straff- och arbetsfängelser, der de ej äro under
krigslag ställda, äfvensom mot vaktknektar vid läns- och kronofängelser,
ej mindre för sådant tjenstefel, som icke i allmän lag är med straff be-
lagdt, än ock för olydnad eller vanvördnad emot förman, samt vidare
erinrat, att denna stadga, jemlikt kongl. skrifvelsen den 20 januari 1882,
numera är tillämplig beträffande hela den lägre manliga fängbevaknings-
personalen vid rikets fängelser, sammanfattar medkammarens utskott de
af motionären för förslaget anförda grunder sålunda:

att ingenstädes eljest inom den civila förvaltningen förekommer,
så vidt motionären har sig bekant, förlust af personlig frihet såsom
disciplinstraff, utan blott straffarterna: varning, böter, suspension och —
om detta skall räknas som ett disciplinärt straff — skiljande från tjensten;

att det synes ej mindre anmärkningsvärdt, att Kongl. Maj:t i ad-
ministrativ väg påjudit ett frihetsstraff, ehuru Kongl. Maj:t ju icke eger
att på egen hand lagstifta om preventiv frihetsförlust;

att Kongl. Maj:t visserligen, utan Riksdagens hörande, utfärdar
disciplinstadga för krigsmagten liksom andra disciplinstadgar, men att
det numera — på ett angifvet undantag när — icke är i den förra, utan
i den af Riksdagens och Kongl. Maj:ts samfälda beslut beroende straff-
lagen för krigsmagten, som föreskrifterna om de militära disciplinstraffens
arter och sättet för deras verkställighet hafva sin plats, och att i andra
förfordningar, som innehålla disciplinstraffbestämmelser, förekommer icke,
såsom redan framhållits, frihetsstraff, undantagandes i 1861 års åbero-
pade stadga;

att dessa omständigheter synas i och för sig utgöra giltiga skäl
för det yrkandet, att nämnda stadga må upphävas eller, om det mot
förmodan skulle anses nödigt att bibehålla arreststraffen i förevarande
fall, föreskrift derom meddelas i lag, stiftad af Riksdagen och Kongl.
Maj:t;

samt *att* oafsedt den principiella anmärkning från konstitutionel
synpunkt, hvartill stadgan gifver anledning, dess detaljbestämmelser äro
i hög grad betänkliga, såsom exempel hvarpå anföras dess §§ 2—4, så
lydande:

§ 2.

»Arreststraffet må, efter det den felaktiges förbrytelse vid anställt förhör blifvit utrönt, åläggas, å straff- och arbetsfängelse af fängelsets direktör samt å läns- och kronohäkte af Konungens befallningshafvande eller den tillsyningsman, som i befallningshafvandens ställe satt är.»

§ 3.

»Förenämnda arreststraff skall i läst, ljusst rum undergå; och bör den arresterade erhålla nödortfig föda, på dess egen bekostnad, men icke annan dryck än vatten.»

§ 4.

»Besträffning, som enligt denna stadga ålagd blifvit, bör, der så ske kan, genast verkställas; dock må uppskof eller afbrott ske, när den felaktiges tjenstgöring icke utan olägenhet kan undvaras.

Varder någon för brott, som till domstols upptagande hörer, häktad eller till urbot ansvar fäld, förfaller all fråga om verkställighet af honom ådömd extra judiciel besträffning»;

hvar efter anføres, att motionären, sedan han anställt en jmförelse emellan dessa §§ och bestämmelserna om disciplinstraff uti instruktionerna för embetsverken, exempelvis med §§ 33, sista stycket, och 34 uti instruktionen för kammarkollegium, samt framhållit, dels att, om kollegiet ådömer disciplinstraff, det är lika sjelfklart, att beslutet härom tages till protokoll, som att protokollsutdrag icke förvägras den dömde, dels ock att nämnda instruktion innehåller uttrycklig föreskrift om tiden, hvar inom och myndigheten hos hvilken beslutet får af den dömde öfverklagas, vidare bland annat yttrar:

att betänkligheterna emot förevarande stadga skulle vara mindre, derest rätten att ålägga disciplinstraff endast tillkomme en sådan myndighet som Konungens befallningshafvande, emedan man då hade dels andra garantier för omdöme och oveld i beslutet, än af en fängelsedirektör alltid kan påräknas, dels ock visshet, att beslutet toges till protokoll och att besvärshänvisning meddelades den dömde;

att deremot, så vidt af stadgans ordalag beror, ingen säkerhet finnes för att protokoll föres vid förhör, som hålles af en direktör eller tillsyningsman, emedan det är ganska tänkbart, att en sådan domare

anser iakttagandet af föreskriften i § 5, att öfver alla extra judicielt bestraffade skall fängelsets direktör föra rulla, deri förseelsens och straffets beskaffenhet antecknas, göra till fyllest;

att, då stadgan icke föreskrifver, huru det skall tillgå vid förhör, som anställas af direktör eller tillsyningsman, sådant förhör kan hållas, utan att någon annan än den tilltalade och hans domare äro tillstädes, under hvilka förhållanden direktören, i fråga om förseelser emot honom sjelf, på en gång vore åklagare, vittne och domare i egen sak;

att stadgan icke talar om rätt att besvära sig öfver ådömdt arreststraff;

att, äfven om en sådan rätt kan anses falla af sig sjelf, det ingalunda är säkert, att en fängelsedirektör icke kan vara antingen okunnig härom eller ock ur stånd att meddela riktig besvärshänvisning, samt att godtycket dessutom har medel att förekomma besvär, hvilka medel ej böra förstärkas derigenom, att lagen underlåter både att förvissa den dömde om hans rätt att klaga och att anvisa honom, huru han skall utföra denna rätt;

att det för öfrigt, då det stadgas, att straffet genast skall verkställas — om nemligen den felaktiges tjenstgöring kan undvaras — kan tyckas, som om man velat på samma gång undvika att uttryckligen neka besvärsrätt och likväl hindra besvär genom att göra rättighetens användning onyttig och betaga den, som finner sig vara orätt behandlad, all lust att begagna sig deraf, enär han torde finna ej blott ändamålslost att klaga öfver en bestraffning, som han redan undergått, utan också äfventyrligt, då han väl vet, att hans klagan ej ses med blida ögon af den, mot hvilken den är rigtad;

att föreskriften om omedelbar verkställighet af straffet tydligen ej kan motiveras dermed, att det för upprätthållande af ordning och skick skulle vara nödvändigt, då stadgan för vissa fall medgifver verkställighetens uppskjutande eller afbrytande;

samt *att* vid sådant förhållande det ock bör kunna gå för sig att låta den verkligt eller förment felaktige få tillgodonjuta sin naturliga rätt att anföra besvär och, först om ändring i beslutet ej vinnes, undergå det honom ådömda frihetsstraff.

Enligt fängvårdsstyrelsens utskottet lemnade uppgifter har extra judiciel bestraffning blifvit med stöd af 1 § i ofvan åberopade stadga

ålagd bevakningspersonalen vid rikets fängvårdsanstalter under femårsperioden 1890—1894 till den omfattning, här nedan synes:

Året, då bestraffningen ådömts.	Antal bestraffade	Förseelse, för hvilken bestraffningen blifvit ådömd.	Straftid.
<i>1:o) Vid centralfängelset å Långholmen:</i>			
1890	1	Grof vårdslöshet i tjensten	4 dagar
"	1	Uraktlätenhet att anmäla, det fänge innehaft olofligt, om än värdelöst, gods, dermed vaktkonstapeln äfven tagit befattning.....	4 dagar
1891	1	Försummelse vid uppställning och obehörigt svar till en fanjunkare	4 dagar
1892	1	Olofligt lemmande af postställe	5 dagar
"	1	Sofvit å postställe	3 dagar
1893	1	Vanvård af kontroll-ur	3 dagar
"	1	Sofvit å postställe och varit af starka drycker öfverlastad	5 dagar
<i>2:o) Vid centralfängelset i Malmö:</i>			
1891	1	Försummelse på post	5 dagar
"	1	Obetänksamt yttrande till fångar om befäl och otillbörligt förhållande till fångar samt försummelse på vakt	8 dagar
1892	1	Emottagande från fänge af bref, som ej öfverlemnats till vederbörande befäl	5 dagar
"	1	Fylleri under tjenstgöring såsom ordonnans ..	8 dagar
<i>3:o) Vid centralfängelset å Nya varfvet:</i>			
1890	1	Varit af starka drycker så öfverlastad, att han ej kunnat tjenstgöra	4 dagar
1892	1	Upprepad fylleriförseelse	4 dagar
1893	1	Sofvit å postställe och lemnat fänge utan tillsyn ..	6 dagar

Året, då bestraffningen ådömts.	Antal besträffade	Förselse, för hvilken bestraffningen blifvit ådömd.	Strafftid.
		<i>4:o) Vid centalfängelset i Göteborg:</i>	
1894	1	Fylleri under tjenstgöring	2 dagar
		<i>5:o) Vid centralfängelset och tvångsarbetsanstalten i Karlskrona:</i>	
1891	2	Oskickligt och ordningen inom fängelsets vakt- rum störande uppträde	6 dagar för hvardera
1892	1	Försumlighet i tjensten	
„	1	Fylleri i tjensten	6 dagar
1894	1	Lemnat postställe och lagt sig att sofva	8 dagar
		<i>6:o) Vid kronohäktet å Långholmen:</i>	
1890	1	Försummelse att tillåsa korridordörr och der- igenom varit orsak till att fånge, som användes till handräckning, kunnat verk- ställa rymningsförsök	4 dagar
1894	1	Varit af starka drycker ankommen på tid, då han tjenstgjort	3 dagar

Vid öfriga fängvårdsanstalter i riket — med undantag möjligen af kronohäktet i Pajala, för hvilket uppgift saknas — hafva bestraffningar enligt ifrågavarande stadga icke förekommit under nämnda femårsperiod.

Då, enligt likaledes från fängvårdsstyrelsen lemnad uppgift, den manliga bevakningspersonalen vid rikets fängvårdsanstalter uppgår till 509 personer, utgör alltså de straffades antal i procent räknadt:

under år 1890	0,78	procent
» » 1891	0,98	»
» » 1892	1,37	»
» » 1893	0,59	»
» » 1894	0,59	»

eller i medeltal per år 0,86 procent, och arreststraffen hafva, såsom af ofvan intagna uppgift synes, blifvit ådömda med lägst 2 dagar och högst 8 dagar, hvadan icke i något fall högsta tillåtna strafftiden, 14 dagar, användts.

Mot dessa bestraffningsåtgärder hafva, enligt meddelande af fångvårdsstyrelsens chef, inga klagomål anförts, vare sig hos styrelsen eller vid de i orterna, jemlikt föreskrifterna i 26 och 27 §§ uti den för fångvårdsstyrelsen gällande instruktion, företagna inspektioner och mönstringar.

Efter anförande häraf yttrar Andra Kammarens utskott:

Ehuru de i Kongl. Maj:ts stadga angående extra judiciel bestraffning för den lägre manliga bevakningspersonalen vid rikets fängelser den 17 september 1861 gifna bestämmelser, såvidt utskottet kunnat inhemta, icke gifvit anledning till det antagande, att öfverordnade myndigheter missbrukat den i stadgan åt dem anförtrodda bestraffningsrätten och, äfven om så skulle varit fallet, korrektiv deremot för öfrigt finnes i stadgans 6 §, deri det föreskrifves, att vederbörande skall ansvara såsom för annat tjenstefel, om extra judiciel bestraffning utan skäl användes, finner utskottet likväl de af motionären anförda omständigheter på ett öfvertygande sätt ådagalägga, att vissa förändringar uti ifrågavarande stadga äro af behovet påkallade, särskildt i syfte att få bestämmelser derom, att protokoll alltid skall föras vid det förhör, som med den felande hålles, innan straff honom ådömes; att besvär öfver ådömdt straff må kunna inom viss tid och hos bestämd myndighet anföras och under rättelse härom i sammanhang med beslutets afkunnande den dömde alltid meddelas; samt att, för den händelse underordnad visar olydnad eller vanvördnad emot *fängelsedirektör*, som har bestraffningsrätt, eller i öfrigt mot denne begår brott, som ej i allmän lag är med straff belagdt, det icke skall tillkomma fängelsedirektören, utan fångvårdsstyrelsen att öfver saken låta anställa förhör och döma.

Det torde äfven, enligt utskottets förmenande, kunna ifrågasättas, huruvida arreststraffet — en straffart, som, såvidt utskottet har sig bekant, icke finnes upptagen uti några för de öfriga civila embetsverken i vårt land gällande stadgar och instruktioner — bör uti ifrågavarande stadga längre bibehållas, eller om det icke kunde vara lämpligt att såsom extra judiciel bestraffning för den lägre manliga bevakningspersonalen vid rikets fängelser införa samma straffarter, som tillämpas beträffande såväl andra inom fångvården anställda tjenstemän och betjente som ock personalen vid öfriga civila embetsverk, nemligen: varning, böter, suspension och skiljande från tjensten.

Om en ny disciplinstadga, i hvilken arreststraff icke upptages,

kommer att utfärdas, torde det tillkomma Kongl. Maj:t, som utan Riksdagens hörande stadfästade alla andra inom den civila förvaltningen i riket förekommande instruktioner af denna art, att derom ensam besluta, då deremot en disciplinstadga, som inrymmer äfven straffarten arrest, torde böra af Kongl. Maj:t och Riksdagen gemensamt beslutas.

Skulle det, med hänsyn till beskaffenheten af den tjänstgöring, som åligger underbefäl och vaktmanskap vid den inre bevakningen å rikets fängelser, befinnas nödigt att uti disciplinstadgan för dem bibehålla arreststraffet, håller utskottet före, att stadgan äfven bör innehålla föreskrift derom, att ådömdt dylikt straff icke må till verkställighet befordras, förr än antingen den dömda uttryckligen förklarar sig nöjd med domen eller ock denna — efter besvärstidens utgång — åt sig tagit laga kraft.

Då utskottet går att yttra sig öfver hvad sålunda anförts, måste dess första anmärkning riktas mot det egendomliga förhållandet, att i både motionen och det af medkammaren godkända utskottsförslaget innefattas begäran om Kongl. Maj:ts åtgärd för att åstadkomma en lag om arreststraff för rikets manliga fängelsebevakningspersonal, ehuru detta straff redan genom den ännu gällande kongl. stadgan den 17 september 1861 för sagda personal blifvit fastställt. I sammanhang med denna begäran förekommer väl ock en tydlig, i motionen starkare än i utskottsbetänkandet betonad obenägenhet mot sjelfva straffarten likasom ock åtskilliga brister i 1861 års kongl. stadga påpekade; men frågans kärnpunkt är synbarligen icke att finna i dessa omständigheter. Den visar sig vara af mera formel natur. Så vidt utskottet förmått rätt fatta frågans innebörd, består denna i ett bestridande af 1861 års stadgas grundlagsenliga tillkomst och en af denna uppfattning förestafvad sträfvan att få densamma ersatt af en ny, i hvars affattande Riksdagen finge taga del.

Utgångspunkten för det ifrågavarande förslaget är således i sjelfva verket af teoretisk natur och skulle betinga en utredning af gränserna för Kongl. Maj:ts lagstiftningsrätt. Härpå anser sig dock utskottet icke böra ingå. Hade utfärdandet af 1861 års stadga utgjort en regeringsåtgärd, dermed grundlagens bestämmelser i förberörda afseende öfverträdts, borde sådant af konstitutionsutskottet vid närmast påföljande riksdag blifvit anmärkt och i grundlagsenlig ordning beifradt. Att så icke skett, torde bevisa, att man vid denna tid icke delade motionärens åsigt

i förevarande afseende; och att efter 33 års förlopp från denna punkt angripa lagen, torde väl så mycket hellre böra erkännas sakna tillräckligt fog, som den antydda grundlagsöfverträdelsen icke styrkts. Något förbud för Kongl. Maj:t att i administrativ ordning stadga arreststraff för tjänsteförseelse förefinnes icke, så vidt utskottet har sig bekant; och härå skulle väl ändå anmärkningens befogethet i grunden bero.

Återstår emellertid att granska de skäl af mera praktisk art, som för ifrågasatta åtgärden blifvit anförda.

Härvid tillåter sig utskottet först erinra, att vid tiden för utfärdandet af 1861 års stadga bevakningen vid rikets straff- och arbetsfängelser för män ombesörjdes dels af soldatkommenderingar, dels af civila vaktbetjente, af hvilka de förra utöfvade den yttre, de senare den inre bevakningstjänsten. Det sedan slutet af 1600-talet fortgående förhållandet, att rikets centrala straffanstalter voro att finna å vissa af rikets fästningar, hade gifvit hela fångvårdsorganisationen en öfvervägande militär form; och erfarenheten af de svårigheter, hvilka voro förenade med uppdraget att förvara och öfvervaka hundradetals, ofta vilda och farliga förbrytare, hade ytterligare befestat uppfattningen af sagda form såsom bäst lämpad för ett betryggande tillvaratagande af fångbevakningsuppgiften. Häraf förestafvades fångvårdsstyrelsens önskan att få det civila vaktmanskapet så mycket som möjligt bragt i likformighet med det militära; och vid fängelserna i Varberg, Malmö och å Långholmen blef ock den inre bevakningen stäld under krigslagarna. Men då fångvårdsstyrelsen år 1860 anhöll, att samma förhållande måtte bestämmas i fråga om den inre bevakningen vid fängelset i Landskrona, blef denna begäran icke bifallen, utan fann sig Kongl. Maj:t, »då det vore af vigt att erforderlig tillrättavisning för fel mot ordning och disciplin hos bevakningspersonalen kunde utan tidsutdrägt meddelas, samt det ville synas att, derest tillräcklig bestraffningsrätt i sådant afseende tillerkändes samtliga direktörerna vid rikets straff- och arbetsfängelser, det icke vidare skulle vara behöfligt att vid något af dessa fängelser hålla den inre bevakningen stäld under krigslagarna, hvilka i afseende å desamma i flere delar icke egde full tillämplighet» — böra anbefalla styrelsen inkomma med underdånigt förslag till stadga angående rätt och behörighet för vederbörande direktörer att mot underbefäl och vaktmanskap vid den inre bevakningen använda extra judiciel bestraffning för tjänstefel samt för olydnad eller vanvörddnad emot förman. Till åtydnad häraf ingaf styrelsen den 11 april 1861 till Kongl. Maj:t förslag till sådan stadga, vid hvars affattande i tillämpliga delar följts

då gällande kongl. förordningen den 29 mars 1859 angående förmanskap och extra judiciel bestraffningsrätt vid krigsmagten; och blef derpå, i anslutning härtill, ännu gällande stadgan den 17 september 1861 af Kongl. Maj:t utfärdad.

Den är således att fatta såsom ett surrogat i stället för de krigslagar, under hvilka man förut stält eller önskat ställa den inre bevakningspersonalen vid förberörda fångelser; och den har sin grund i en erkänd nödvändighet att i möjlig mån stärka fängelsedirektörens auktoritet gent emot bevakningen, på hvars fullkomliga disciplin upp-rätthållandet af ordning och tukt bland fångpersonalen i yttersta mån berodde.

Motionärens antagande att slarf, vårdslöshet i fråga om hänsyn för »statstjenarnes underklass» och häfdande af »öfverordnades godtycke» skulle förklara stadgans brister, dervid väl i främsta rummet torde medräknas bristen på besvärsmätt för straffbelagd underlydande, är icke styrkt af objektiva grunder. Både i fångvårdsstyrelsens och i dess föredragande ledamots derifrån skiljaktiga förslag till stadga förekomma likalydande paragrafer, deruti sådan besvärsmätt tillerkännes den, som vill klaga öfver ålagd bestraffning. Att dock Kongl. Maj:t utslutit sådan rätt, är påtagligen föranledt af det ringa värde den eger, då det ålagda arreststraffet, icke förty, ofördröjligen skulle gå i verkställighet. Då Kongl. Maj:t af lätt förstådda skäl icke kunde frångå hvad styrelsen i detta afseende föreslagit, inlade han korrektivet mot ett möjligt »öfverordnades godtycke» i den af motionären icke anförda bestämmelse i stadgans 6 §, som lyder så: »Varder extra judiciel bestraffning utan skäl använd, *ansvare vederbörande dertför såsom för annat tjenstefel*». Och då, så vidt känt är, någon klagan öfver vederbörandes bruk af ifrågavarande bestraffningsrätt icke förekommit, torde det välgrundade i Kongl. Maj:ts åskådningssätt och förfarande vara på bästa möjliga sätt af erfarenheten bestyrkt.

Motionärens uppgift, att ingenstädes inom den civila förvaltningen, utom i fångvården, förlust af personlig frihet förekomme såsom disciplinstraff, är heller icke riktig. Det förekommer jemväl inom tullförvaltningen. Kustchef, sergeanter och vakter vid kustbevakningen kunna, jemlikt kongl. brefvet den 22 december 1832, för olydnad i tjensten, försummelse, sturskhet eller trotsande emot förmän åläggas arreststraff från ett till fjorton dygn. Att det icke förekommer inom förvaltningsgrenar, der det icke af faktiska förhållanden på minsta vis betingas, må ju icke innebära skäl för dess afskaffande, der det verkligen behöfs.

Att dess förekomst inom svenska fångvården icke skäligen bör

tydas såsom oförenligt med reglerna för en civil administration, torde måhända framgå af det förhållandet, att i det »dekret» franska republikens president den 11 november 1885 utfärdat rörande viss del af Frankrikes fängelseförvaltning, bland de disciplinärstraff, som i art. 21 bestämmas, jemväl arreststraff förekommer. Och med hänsyn till antagandet, att dess åläggande icke skulle kunna eller bör anförtros åt svensk fängelsedirektör, torde böra anmärkas, att i nyssberörda stadga åt den franske fängelsedirektören lemnas att ådöma arreststraff för till och med 14 dagar, utan att stadgan yttrar ett ord om någon den bestraffade tillerkänd besvärsrätt eller om något uppskof med straffets undergående, till dess till äfventyrs anförd klagan blifvit pröfvad. Stadgan är ock utfärdad i *administrativ* ordning ensamt af republikens president.

Medkammarens utskott grundar till tillstyrkande af motionen på behöfligheten af bestämmelser i 1861 års stadga rörande dels skyldighet för direktör att föra eller låta föra protokoll vid det förhör, som med felande hålles, dels meddelande af besvärsrätt och besvärshänvisning, dels ock föreskrift att vid underordnads olydnad, vanvördnad eller annan mindre förseelse emot fängelsedirektör, som har bestraffningsrätt, det ej skulle tillkomma honom utan fängvårdsstyrelsen att öfver saken låta anställa förhör och döma.

Utskottet har emellertid varit i tillfälle att öfvertyga sig om, att vid dessa såväl som öfriga af fängelsedirektör hållna förhör protokoll alltid föres, deruti hvad i saken förekommit och vid förhöret andragits, likasom ock det meddelade beslutet antecknas. Vid dessa förhör äro, utom direktören, jemväl bevakningsbefälhafvare och fanjunkare tillstädes. Då det torde vara tydligt att, derest den, som blifvit ålagd straff, häröfver vill klaga, ingen härifrån lärer kunna hindra honom, hvadan det af direktör vid utöfningen af bestraffningsmyndighet möjligen begångna fel i den för honom vida allvarsammare formen af anmälan om fel i tjensten bringas under öfverordnades pröfning; och då heller icke torde vara välbetänkt att, der bristande disciplin rigtar sig mot den tjänsteman, som inom fängelset är samhällsordningens främste representant och å hvilken ansvaret för upprätthållandet derinom af föreskrifven ordning hvilar, betaga honom möjligheten att snabbt rätta eller hejda tilltag, hvilkas anmälande för högre myndighet han vare sig skulle finna motbjudande eller af annan anledning underlåta, ehuru det påtagligen skulle vara föga tillrädligt att lemna dem utan påföljd, har utskottet icke kunnat dela den uppfattning, som legat till grund för här ifrågavarande skrifvelseförslag. Utskottet anser tvärtom större anledning till farhåga förefinnas, derest minskning sker i den myndig-

het, som bör tillkomma en tjänsteman i den svåra ställning, fängelse-direktör innehar, och har icke i de ofvan återgifna bestraffnings-uppgifterna funnit någon anledning till misstro emot deras vare sig vilja eller förmåga att på samvetsgrant och välbetänkt sätt utöfva sin straffmagt.

Då emellertid, derest erfarenheten skulle visa behof af tillägg eller ändringar i 1861 års stadga, fängvårdsadministrationen icke lär underlåta att derom i vederbörlig ordning hos Kongl. Maj:t hemställa, finner sig utskottet, på grund af nu anförda skäl, böra tillstyrka,

att Första Kammaran icke måtte biträda Andra Kammarens beslut.

Stockholm den 6 maj 1895.

På utskottets vägnar:

SIGFRID WIESELGREN.
